

Rituál života, či smrti.

1. Smrt

Byl krásný slunečný den. Na náměstí města Khorinis pražily teplé sluneční paprsky a děti na náměstí se smíchem hrály různé hry. Vše vypadalo spokojeně kromě jednoho domu vedle radnice. Tento velký dům patřil starému mágovi Parlanovi a jeho ženě. Z oken domu v rytmu slabého vánku vlály šedé, místy až černé záclony.

Za oknem býval vždy nádherný pokoj, v rudé barvě, zdobený spoustou obrazů a u okna stála velká manželská postel s nebesy. Teď to tu ale vypadalo jako v márnici. Nábytek, obrazy a pergameny se povalovaly na zemi a na sluncem ozářený posteli leželo tělo staré ženy, zasypáno růžemi. Vedle postele seděl starý mág, se slzami v očích a sklopenou hlavou.

Jeho žena byla minulou noc zavražděna a ráno ji našel mág mrtvou na zahradě s hlubokou ránou na hrudi. Nevěděl kdo, nevěděl proč, věděl jen, že musí zaplatit.

Jak seděl u té postele a přemýšlel nad chvílemi, co se svou milovanou ženou prožil, dostal zoufalý nápad. Přivolat svou jí znova k životu, i kdyby měl žádat u samotného Beliaara.

2. Já jsem tvůj přítel

Večer toho dne na dveře zaklepal záhadný muž, celý zahalen v plášti. Když se otevřely dveře, vešel rychle dovnitř. Uvnitř si sundal kápi a odhalil svou tvář. Byl to mladík s dlouhými černými vlasy a malým, stejně zbarveným knírem. Byl to syn místního alchymisty Ignaze, jménem Stone.

„Máš, oč jsem tě žádal?“ zeptal se nervózním hlasem starý mág a dobelhal se pomocí hole k mladému návštěvníkovi. Ten zpod pláště vyndal velkou knihu, jejíž hnědou desku zdobil zlatý nadpis.

„Ano, kniha o lektvarech všech zemí, otec říká, že každý člověk si tam něco najde.“ řekl mladík a položil těžkou knihu na dřevěný stůl vprostřed místnosti. Pak uhnul stranou a stařec se naklonil nad knihu a otevřel ji. Pak začal nahlas číst.

„Dračí krev, jed používaný v Nordmarských krajinách.“ ach, to ne. Zašeptal mág a otočil na další stranu.

„Výtažek z rostliny písku, jed používaný Nomády ve Varantské poušti.“ mág znervózněl. Zalistroval v knize, ale nikde nenašel to co hledal. Zklamaneč se posadil na stoličku vedle stolu a podíval se na mladíka, který pořád stál v místnosti.

„Vidím ti na očích, že mi ještě něco chceš sdělit.“ pověděl stařec, který očekával nové zprávy o vraždě jeho ženy.

„Ano, jistě, vím, jak zemřela tvoje žena Parlane. Zabila ji domobrana, zřejmě věděla něco, co neměla. Nevíš, oč by se mohlo jednat?“ vyhrkl ze sebe mladík.

„Takže domobrana jo?“ zvýšil Parlan hlas a jeho ruce vzplály. Netrvalo dlouho a koule, tvořena z ohně, vylétla z mágových rukou přímo do skříně na druhé straně místnosti. Ta se rozpadla na třísky, kterými zaplavila zem. Stone s úžasem sledoval, co se právě stalo, nikdy před tím žádné jiné kouzlo neviděl. Ale pak se ho zmocnil strach, ne o sebe, ale o Parlana.

„Parlane, hlavně neudělej žádnou hloupost. Nesmíš tady nikoho zabít, jinak budeš popraven. Nezapomeň, já jsem tvůj přítel. Mě se můžeš se vším svěřit. Zajdu za tebou zase zítra.“ pronesl mladík a odešel z domu.

Stařec chvíli zapřemýšlel nad svým činem, ale pak se zvedl ze stoličky a znova otevřel knihu lektvarů.

„Innosovi slzy, lektvar pomáhající při nemoci, zvaný Trollí kůže.“ Mág se naštvál a rukou smetl knihu ze stolu. Ta se na zemi rozpadla a listy sjely po podlaze k nohám Parlana. Podíval se na listy a pak se zahleděl na jeden, který ho názvem velmi zaujal. Zvedla ho ze země a přečetl si ho.

Lektvar zla – lektvar spojení s Beliarem. Spojí jedince, který lektvar vypije s bohem temnot a v hlavě se mu vytvoří hlas Beliara a jedinec se ho může zeptat na cokoliv, co ho zajímá. Přísně zakázáno kultem ohně.

I když byl mág u sebe doma, stejně se kolem sebe rozhlédl, jestli ho nikdo nepozoruje. Když se tak ujistil, zmačkal list z knihy a vložil si jej do kapsy.

3. Sen

Obrovské dřevěné dveře se pomalu otevřely. Z nich vyšli dva mladí chlapci, dva nově jmenovaní mágové opouštějící klášter. Šli vstříc dobrodružství. Cesta jim krásně plynula a nenachystala na ně žádné nepříjemnosti. Během ní si mezi sebou vykládaly o nudném životu v klášteře, i o nebezpečné zkoušce ohně. Dokud nenarazily na křižovatku, u které stál proslavený hostinec. Vešli dovnitř.

Oba dva si sedli k jednomu stolu a objednali si pivo. Jeden z mladíků začal vykládat o tom, jak se těší, až dorazí do města a navštíví místní nevěstinec. Až pozná něco, co v klášteře nemohl. Druhý hoch ho ale neposlouchal. Očima hleděl jen na dívku, která seděla sama u protějšího stolu. Vzpomněl si na slova, která ho učily v klášteře: Neexistuje nic, jako láska na první pohled. Neměli pravdu. Mladík byl zamilován.

Neodpověděl na kamarádovi slova, která ani neslyšel a zvedl se od stolu. Vydal se za onou dívkou.

„Sedíte tady tak sama, nechcete společnost?“ řekl hoch nejsladším hlasem, na který se zmohl. Nevěděl, jestli ji oslovuje dobře, ale věřil si.

„Ano, to bych ráda, opravdu mi tady chybí někdo, s kým bych si mohla popovídat. Jak se jmenujete?“ zeptala se dívka.

„Parlan, jsem mág.“ řekl mladík hrdě a dodal „a vy?“

„Já jsem Edna. A myslím, že bychom si mohly tykat. Posad' se.“

Parlan tak učinil, ale hned nato ho začalo něco tahat za rameno. Myslel si, že je to jeho společník a ohlídl se. Ten však pořád seděl na svém místě. Mladík byl zmatený. Nejistě se dotkl svého ramene, ale hned nato se zas otočil k dívce. Pak ho ale něco zatáhlo za rameno ještě silněji a on se probudil.

4. Nečekaná návštěva vprostřed noci

Nad starým mágem se teď skláněl jeho přítel, jenž byl i ve snu. Mág jménem Uthar. Bylo mu stejně jako Parlanovi, i podobně vypadal. Měl krátké šedé vlasy a hnědé oči. V okolí úst měl plnovous, v stejné šedé barvě, jako byly jeho vlasy.

„Díky stvořiteli, už jsem myslel, že i tebe už neprobudím.“ pronesl nervózně. Chtěl pokračovat, ale byl přerušen.

„Co tady chceš?!“ vyhrkl ze sebe rychle Parlan tvrdým hlasem.

„Já si jdu pro tělo tvojí ženy. Jistě víš, že bude muset být připravena k uložení do hrobu. Kde je?“ řekl Uthar stejně tvrdě, jako před ním jeho přítel. Zřejmě se urazil.

„Nedám ti ji! Je moje!“ zvýšil hlas Parlan. Vstal ze stoličky, na které spal a nalil si do hrnku vodu, ze které trochu upil. Upřeně sledoval Uthara a čekal na jeho odpověď.

„Nebud' blázen příteli!“ pronesl Uthar po chvilce ticha. Asi mu přišlo, že si Parlan dělá jen legraci, protože se při odpovědi usmál. Ale jeho přítel vůbec nežertoval. Beze slov mu naznačil, že by měl odejít.

„Takže mě vyháníš? Svého přítele! Dobře, ale pamatuj, ty teď přátele potřebuješ, tak se je nesnaž všechny ztratit.“ Vyhrkl ze sebe zvýšeným hlasem Uthar a rychle opustil dům.

5. Lektvar

Druhého dne se zase stavil za mágem Stone. Jakmile vešel dovnitř, našťavaně hodil malý sáček na stůl a zamračil se.

„Tady máš, ty přísady, a příště neposílej se vzkazem malý děti za pár mincí, není to moc bezpečný.“ řekl vážně chlapec.

„Proč? Copak si mág nemůže namíchat nějaký lektvar?“ zeptal se Parlan.

„Jsem syn alchymisty, vím, co chceš namíchat. A vím, že to není bezpečný. Prosím nedělej to.“ pověděl Stone a postavil se k oknu, ze kterého viděl na celé náměstí, až k hradbám.

„Už jsi viděl Uthara?“ zeptal se.

„Ano, v noci, stalo se snad něco?“ znejistil mág.

„Podívej se sám.“ Pobídl ho chlapec.

Parlan se postavil k oknu. Zprvu nic neobvyklého neviděl, ale pak si toho všiml. Jeho přítel byl přivázan tlustým provazem u hradeb a z jeho těla se tyčily tři šípy. Jeden v srdci, další v břiše. Celé roucho kultu ohně měl od krve.

„Co, co se mu stalo?“ zeptal se vyděšeně mág.

„Domobrana jde po tobě, politici tě chtějí odstranit, stejně jako tvoji ženu.“ přišla mu odpověď. Pak se Stone odvrátil od okna a zamířil ke dveřím, kde ještě na okamžik zastavil a pohlédl na mága.

„Brzy sem vtrhne, sbohem. Příteli.“ pak odešel.

Parlan neměl čas, ale svůj plán uskutečnit chtěl. Vzal váček s přísady, a aniž by si je prohlídl tak je hodil do kotle. Jakmile nápoj zčervenal a začal bublat, vypil ho.

6. Golemové

Po celém náměstí se odrážely kroky pochodu vojáků. Třicet domobranců, pod vedením mladého generála Wulfgara, zamířily před mágův dům. Mezi sebou táhly i na provaze svázaného člověka, kterému tekla krev z rán, co mu způsobily. Byl to Stone.

Parlan na celou událost vyhlížel z okna. Teď když se spojil s Belierem a věděl slova, jenž mu měla přivést manželku zpět k životu, mu bylo vše jedno. Ať si k němu do domu vtrhnou, zabije je. Stejně už porušil zákon, když namíchal lektvar, a poruší ho znova, jakmile začne rituál z temné magie. Pak ho ale napadlo něco, co by mohlo ty životy zachránit. Napadlo ho vyvolat si stráž ke dveřím, stráž, přes kterou se nepokusí projít.

Rychle přehrabal svitky, které ležely v staré truhle, dokud nenašel to, co hledal. Svitek, jenž vyndal, byl zaprášený a shnilý, ale přesto z něho šlo přečíst zaklínadlo. Přečetl ho a z rukou mu stoupl fialový dým.

U vchodu se zjevily dva strážci. Jejich tělo tvořil kámen. Byly to golemové.

Jakmile je domobrana uviděla, zastavila se. Wulfgar se rozzlobeně postavil pod okno domu a hlasitě zařval: „Odvolej golemy, nebo tvůj přítel zemře.“

7. Rituál

Parlan si klekl vedle těla ženy. Pronesl slova, která mu prozradil sám bůh temnoty. Kolem něho a těla se utvořil rudý plamenný kruh. Svitky a pergameny, které se povalovaly na zemi, začaly hořet. Mág opakoval slova znovu a znovu. Po každé se plameny zvětšovaly. Nad tělem se pomalinku začala zjevovat hlava Belierova. Celá z plamenů. V plamenech také byly

vidět tváře lidí, které mág znal. Tvář Uthara, Stona, Wulfagra i jeho ženy. Nakonec se tam objevila tvář samotného Parlana.

Mág naposledy pronesl slova a pak vše zmizelo.

Golemové se rozplynuli v prach. Wulfgar i s družinou vtrhli do domu a Stona nechaly běžet pryč. Když dorazily do pokoje, uviděly na podlaze vypálený kruh. Uprostřed kruhu leželo tělo mrtvého mága. Jeho žena zde ale nebyla.